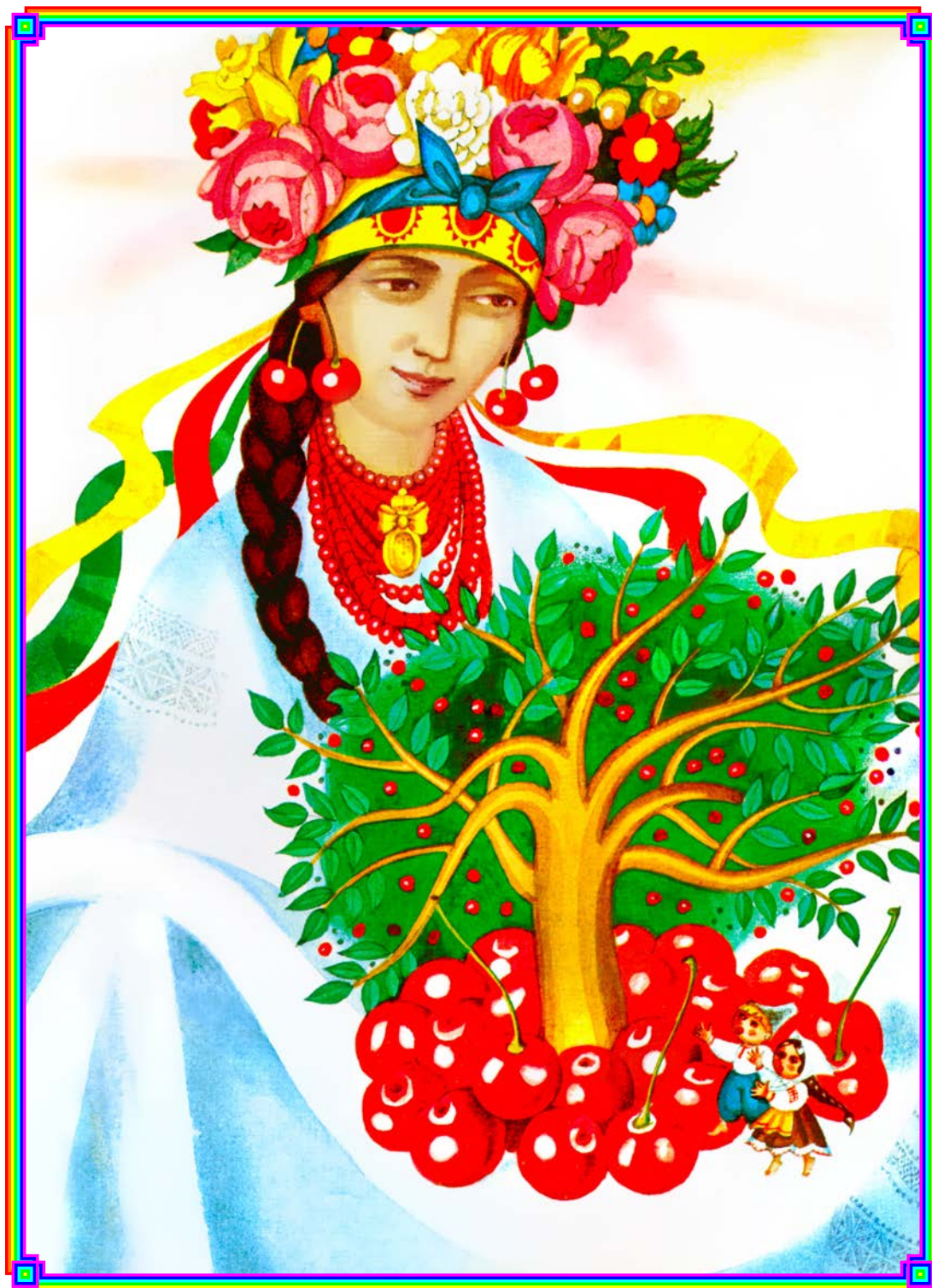

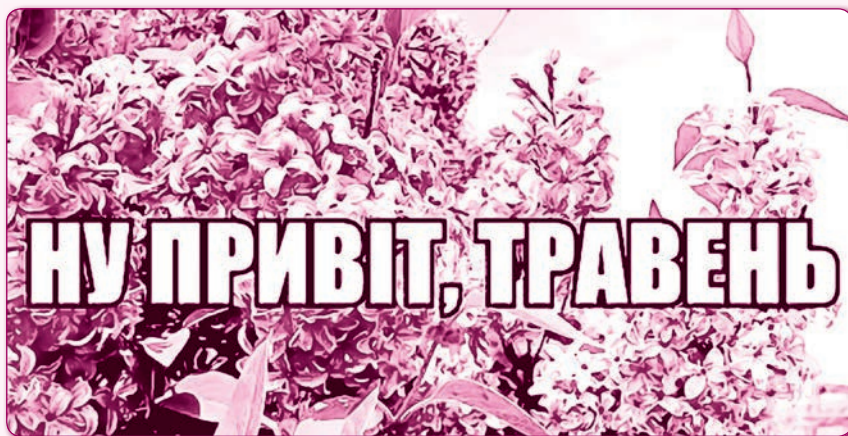
ТРАВЕНЬ 2021/2022 р.

7

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Леся Українка

Черешеньки

Поблискують черешеньки
в листі зелененькім.
Черешеньки ваблять очі
діточкам маленьким.

Дівчаточко й хлоп'яточко
під деревцем скачуть,
Простягають рученята,
та мало не плачуть.

Раді б вишню з'їсти,
та високо лізти,
Ой раді б зірвати,
та годі дістати.

«Ой вишеньки-черешеньки
червонії, спілі,
Чого ж бо ви так високо
виросли на гіллі?»

«Ой того ми так високо
виросли на гіллі, –
Якби зросли низесенько,
чи то ж би доспіли?»

Розмалюй.

Віктор Бойко

Травень-художник

Любить травень малювати
трави, квіти, сонце, хату.
Не запитує, чи можна.
Все малює – він художник.

Намалює озеро,
комарів під лозами,
Хвіст красивий півню,
а шпаку – шпаківню.

І кульбаби у траві
найсправжнісінькі, живі.

Синім річку намалює –
Травень синю фарбу любить.
І червону, й жовту, й чорну,
бурякову, помідорну.

Шепотять під вітром клени:
– Не забудь ти про зелену?

День вишиванки

Всесвітній день вишиванки – міжнародне свято, метою якого є збереження споконвічних народних традицій створення та носіння етнічного вишитого українського одягу. День вишиванки не має сталої дати – щорічно його відзначають у третій тиждень травня.

В Україні це свято почали відзначати у 2006 році, ініціатором стала студентка Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича Леся Воронюк. Одного дня дівчина вирішила запропонувати одногрупникам та студентам обрати якийсь один день і всім разом прийти у вишиванках. Тоді цю ініціативу дівчини підтримали декілька студентів та викладачів, одягнувшись відповідно. Проте вже трохи згодом свято розрослося до всеукраїнського рівня.

Свято вишиванки покликане популяризувати вишитий етнічний одяг та вшановувати українські традиції. У цей день також прийнято одягати національне вбрання на роботу, зустріч із друзями чи навіть у колі сім'ї.

«Свої мови рідної і свого рідного звичаю вірним серцем держітеся».

(Пантелеймон Куліш, український письменник, фольклорист, етнограф, перекладач).

На обкладинці журналу ілюстрація української художниці Оксани Ігнащенко.

Чи знаєте ви, що...

Віталій Мацько

Лісовий хор

Як перше сонячне проміння
Впаде на листя лісове,
Тоді пощезне безгоміння –
Пташиний хор у ліс зове.

Найпершим лунко соловейко
Почав задьористий заспів,
За ним шпак голосом тоненьким
Нову мелодію завів.

В дует зозуля сивобока:
«Ку-ку!» – розкотисто в тиші.
Вильшанка пісню нову року
На всі натисла клавіші.

А дятел в бубон вибиває –
Лікує ясена кору.
Здається, що й душа співає
З птахами в рідному бору.

П. Король

Навесні

Навесні в гайок піду,
Першу квіточку знайду,
Біля квіточки помрію,
Разом з нею порадію,
І вона всміхнеться
До мого серця.

Киянка вийшла за короля

У Реймському соборі у Франції 19 травня 1051-го киявська князівна Анн Ярославна вийшла заміж за короля Генріха I. За чотири дні її коронували на престол Франції.

За три роки до цього до Києва прибуло французьке по-

сольство на чолі з єпископом Шалона Роджером III. Він поспілкувався з князем Ярославом Мудрим. Домовилися, що його доньку Анну віддадуть за бездітного й овдовілого Генріха. Цим шлюбом французи хотіли забезпечити підтримку Ярослава проти Священної Римської імперії та отримати спадкоємця чоловічої статі. У ті часи церква забороняла шлюб із родичами до сьомого коліна. Тому європейські королі, які часто доводилися один одному далекою ріднею, шукали пару в далеких землях.

Ярослав уже укладав вигідні династичні шлюби своїх дітей, тому згоду посольство дістало одразу. Анна здобула гарну освіту при княжому дворі, де вивчала читання та письмо, історію, іноземні мови, математику й малювання.

Подружнє життя Анни Ярославни тривало 11 років. Король Генріх загинув у бою. Згідно з його заповітом, вона стала опікункою 8-річного сина Філіппа. Ставила підписи на важливих документах власноруч. Підписувала кириличними літерами «Ана Рѣина» – «Анна Регіна», що означає «Анна Королева». Її підпис на одному з документів є найдавнішим публічним зразком давньоукраїнської писемності.

Тамара Коломієць

Дідів обід

Казку хочете смішну?
Зараз я її почну:
Жив на світі сивий дід.
На плиті варив обід.
На кривий ослін сідав.
Що зварив, усе з'їдав.
Горщик мив і миску мив.
На плиті обід варив.
На кривий ослін сідав,
Що зварив, усе з'їдав.
Горщик мив і миску мив,
На плиті обід варив...

...Ой і хитра казка ця,
Бо не видно їй кінця.
Доки дід на світі житиме,
То усе обід варитиме.

«Нащо говорити там, де треба діяти».

(Богдан Хмельницький, гетьман України).

У СВІТІ КАЗОК

Казка – це скарбниця мудрості, яку люди набували віками. У ній утілено закони життя. А ще народні казки мають цікаві сюжети та містять в собі неперевершений народний гумор!

Сонна трава

(Японська казка)

Край невеличкого японського села стояв готель. Його власники – чоловік, на ім'я Рокуро, та жінка, яку всі називали Міцуко, – були неймовірно жадібними. Подружжя тільки й чекало на нагоду заощадити та збагатитися за чужий рахунок.

Якось до готелю завітав мандрівний торговець. Чоловік мав величезний мішок, заповнений різноманітними товарами. Господиня, побачивши такий багаж, одразу ж захотіла його привласнити. Влаштувавши подорожнього на нічліг, жінка побігла до чоловіка:

– Рокуро, ти звернув увагу на величезний багаж приїжджого купця? У ньому, напевно, є що завгодно.

– Так, торговець розповідав, що вже декілька місяців мандрує країною, – погодився чоловік. – Тепер повертається додому й везе в подарунок сім'ї найдивовижніші речі.

Від такої новини жінка аж затамувала подих:

– А як зробити, щоб мішок став нашим?

– Дуже просто: потрібно лише підмішати в їжу сонної трави, що позбавляє пам'яті. Купець поїсть, відпочине, а коли йтиме від нас, то забуде мішок тут.

Жінка послухала чоловіка й побігла до найближчої гори, на верхівці якої зеленіла рослина. Назбиравши повний оберемок сонної трави, хитрунка повернулася до готелю та почала готувати страву для купця. Подорожній спокійно повечеряв, навіть не здогадуючись про підступність господарів, і пішов відпочивати, щоб із першими променями сонця вирушити далі.

Уранці, щойно торговець виїхав за ворота готелю, Міцуко прожогом залетіла до його кімнати й почала шукати мішок. Однак знайти багаж господиня ніяк не могла.

– Не допомогла твоя трава!
– накинулася тоді жінка на

чоловіка. – Купець не забув мішка! Даремно лише ноги збила, видираючись на гору!

– Це неможливо! Хоч що-небудь торговець точно забув! Пошукай гарненько, – порадив Рокуро.

Міцуко швидко повернулася до кімнати подорожнього. Від нетерпіння почала перекидати всі речі, щоб тільки знайти бажаний мішок. Несподівано господиня застигла на місці, а потім як закричить:

– Забув! Забув! Це неможливо!

– Що забув?

– Заплатити за нічліг!

– Забув! Забув!

Платон Воронько Друзьки

Кіт з Рябком були друзьки.

Котик нишком у собаки

Брав щоразу м'ясо, сало,

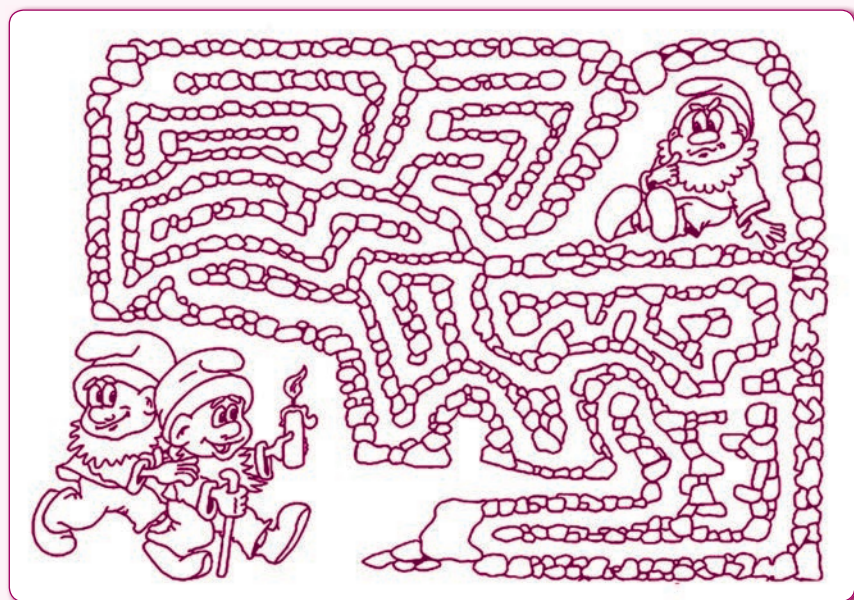
Бо котові завжди мало.

А Рябко зітхнув у тузі:

«Хай бере, на те ми друзі».

Діти, ви скажіть мені:

Кіт був друг Рябкові?..

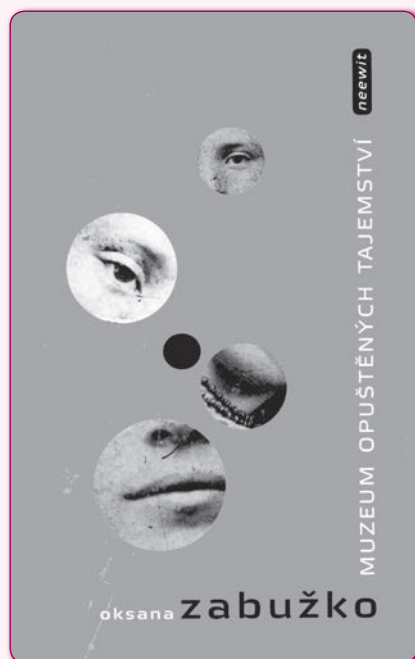
Малий гном заблукав. Його врятують двоє друзів, якщо знайдуть шлях у печеру. Допоможи гномам! Розмальюй.

Оксана Забужко

І зупинивсь – мов прокинувся – на розі весни!
І задріжало у грудях сльозами непрорване щастя:
Чути, як дихає місто, – мов мама вві сні,
Знати, що можеш до подиху цього припасти...
Ох, це не просто весна: це тому,
що з-під сніжних чернеток асфальт
Теплим, шорстким, темно-сірим (як шерстка вівчарки!)
Враз проступив і ожив – і запахи граніт і базальт,
Цегла й бетон відвологлістю голого парку,
Власне тому, що це місто зсуває сніги
І, розпроставшись, тремке і беззахисне,
заново вчиться ходити,
Ти потерпаєш і терпнеш:
а що, як забракне снаги
Вкотре – з безсніжжя голодного, з праху
Йому народитись?
Так завмираєш над віддихом в сплячої мами в устах,
Так завмираєш над кожним рядком –
чи, бува, не останній?
Так крізь усяку Любов проступає закоханий Страх
І набрякає в артеріях скрученим знаком питання...
І не тому, що – весна;
просто звідкись береться знаття:
Все це триває тому, що ти в ньому прокинувся, –
Щоб, як смертельно недужий – вікно у палаті,
болюче любити життя,
Котре у просторі й часі освячене іменем –
Київ.

Видавництво «Книга Злін» у 2013 році видало роман Оксани Забужко «Музей покинутих секретів» у чеському перекладі («Muzeum opuštěných tajemství») Pimu Кіндлерової.

Володимир Ладижець Дома буде океан

Сонце з Криму
Йде вже спати
У Карпати,
В нашу хату.
Понад морем, над землею
В літаку спішу до неї,
Бо вже скучила я дуже
За домівкою над Ужем.
Хай маленьке собача
Господарочку стріча!
Я камінчиків прозорих
Мамі вклала в чемодан,
Ще й набрала пляшку моря –
Виллю в діжку-океан.
Ще й зіб'ю у діжці піну,
Всі камінчики – до дна!
Собачатко ж, як дельфіник,
Хай хлюпочеться, пірна!

ЯКЕ ПРЕКРАСНЕ РІДНЕ СЛОВО!

«Слово – то мудрості промінь, слово – то думка людська», – сказала свого часу українська письменниця Олена Пчілка (1849-1930). Її слова підтвердив і ювілейний 60-ий річник Фестивалю драми і художнього слова імені Олександра Духновича, який проходив 19-20 травня 2022 р. у Пряшеві. Майже двадцять учасників змагалося у художньому читанні поезії і прози. Складовою фестивалю був і виступ Коломийського академічного обласного українського театру ім. І. Озаркевича з України, який для дорослого глядача поставив народну драму «Мати-наймичка» (за Т. Г. Шевченком), для юного глядача казку «Золоте курча».

Результати змагання:

1. категорія: проза: 1. місце Глинка Ленка із Орябини; 2. місце Данко Клавдія із Ублі; 3. місце Морохович Соня із Пряшева; поезія: 1. місце Ріганова Лівія із Ублі; 2. місце Соляр Мілена із Орябини 3. місце Ярова Єлізавета із Пряшева.

2. категорія: проза: 1. місце Ковалчик Габр'ела із Орябини; 2. місце Добранська Анна із Пряшева; поезія: 1. місце Петрик Олександра із Орябини; 2. місце Гожова Габіка із Ублі.

3. категорія: проза: 1. місце Олександра Пітер Бучко із Пряшева; поезія: 1. місце Довбака Домініка із Пряшева; 2. місце Добранська Марія із Пряшева.

4. категорія: поезія: 1. місце Баляля Юлія із Пряшева; 2. місце Чендей Марія із Пряшева; 3. місце Мисів Олександра із Михайловець.

60-річник Фестивалю драми і художнього слова відкрив виконуючи обов'язки голови Центральної ради Союзу русинів-українців Словацької Республіки Павло Богдан.

Учасники перших категорій у читанні поезії і прози.

Спільне фото частини учасників змагання в читанні поезії і прози.

З поштової скриньки

Збулася мрія дитинства

Будучи ще школярем, він у рідному Вишньому Верлиху Свидницького району подивися документальний фільм про Галапагоські острови, які відомі своєю цікавою флорою і фауною. Унікальна природа настільки зачарувала його, що він мріяв: «Колись мені так і вдасться відвідати ці місця».

Мова йде про професора, науковця Степана Вілчека, який насправді здійс-

нив свою дитячу мрію. Він побував не лише на Галапагоських островах. Можна згадати і Аляску, національний парк США, Патагонію, Японію, Індію, Індонезію, Китай, але найкращими місцевостями він вважає саме Галапагоські острови. Тому й не дивно, що у Словацько-українському культурно-інформаційному центрі представив фотографії і Галапагоських островів.

Професор Степан Вілчек розповідає, як збулася одна з його мрій.

Богдан Ігор Антонич

Клени

Схилились два самітні клени,
читаючи весни буквар,
і знов молось землі зеленій
зелений сам, немов трава.

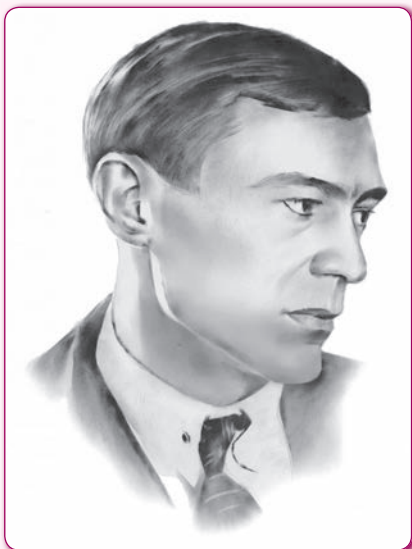
Оброслий мохом лис учений
Поетику для кленів склав.
Співає день, співають клени,
лопоче сонячна стріла.

О. Коваленко

Травень

По травах шовкових,
Лісах та дібровах
Травень блукає,
На сопілці грає,
І де він проходить –
То там жито сходить,
У садочках пишно
Розцвітають вишні.
В малих козенят,
Веселих ягнят
Прорізались трішки
Молоденькі ріжки.

Український письменник Валер'ян Підмогильний (1901-1937).

Валер'ян Підмогильний

НЕВЕЛИЧКА ДРАМА

(Уривок з роману)

Так пройшли вони коло похмурого будинку колишнього університету й далі Володимирською до Хмельницького. Нарешті він спитав:

– Де ж ти мене ведеш?

– До Андріївської церкви.

Ти там був коли?

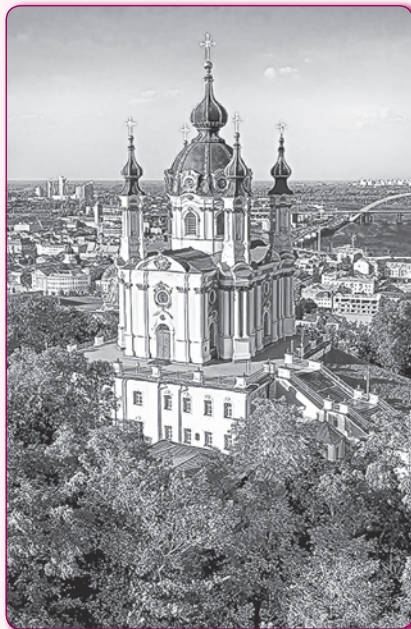
Ні, я не ходжу до церкви. Навіть не знаю... ах, це та, що має незабаром завалитись?

теж тахльована, і їхні кроки дзвінко пролунали в порожнечі цього відлюдного закутку.

– Подивись, як тут гарно! – прошепотіла дівчина в захваті.

Так... звідси все якось чудно виглядає, – пробурмотів біохімік.

Просто вниз, не досягаючи рівня їх ніг, були дерева, – якийсь сад чи занедбаний серед міста гайок. Напроти, вдалечині, широка, налита повинню смуга Дніпра ледве видніла в імлистому мороку. Ліворуч рівний і плаский Поділ, праворуч круте згромадження Печерська світилися безліччю дрібних вогнів. Вітер подув на них з ріки, але повільний і теплий.

Кажуть... Я в ній теж не була, як і в ніякій церкві, але коло неї – іноді. Там гарно.

Широченними залізними сходами вони зійшли на тахльовану паперть церкви, що стояла щільно над урвищем горба. Потім досить вузьким проходом між церковним муром та балюстрадою вийшли на північний бік її, що стримів над прірвою. Простора площа позади церкви була

Йосип Струцюк

ЯК ВИНИК

Чумацький шлях

Неблизька дорога
З Криму на Волинь.
І риплять мажари,
І ревуть воли.

Вже б хутчій до рідних
Хуторів і сіл!
На мажарі – риба,
На мажарі сіль.

По ярах, дібровах,
Балках і степах
Проляга чумацький
Довгий-довгий шлях.

Нічка темна-темна –
Як повернеш вбік,
Так і знай: загубиш
Дням і ночам лік.

І чумаки дримає
(«Хоч би не заснуть!») –
Витягнув кресало
Та як кресонув!

Тютюнець турецький,
Люлька не проста –
Високо у небі
Іскри розкида!

І летять ті іскри
Понад ним у тьму
І стають в дорозі
Зорями йому.

Знайди 7 розбіжностей та розмалюй.

Ой у полі три криниченьки

Ой у полі три криниченьки.
Любив козак три дівчиноньки:
Чорнявую та білявую,
Третю руду та поганую.

«Що чорняву від душі люблю,
На біляву залицяюся,
А з рудою, препоганою,
Піду, мабуть, розпрощаюся!»

«Чи я ж тобі та й не казала,
Як стояли під криницею:
Не їдь, ой не їдь у Крим по сіль,
Бо застанеш молодицею».

«Любив я тебе дівчиною,
Любитиму й молодицею,
Довго, довго та й буду ждати,
Поки станеш удовицею».

Ой не всі ж тії сади цвітуть,
Що весною розвиваються.
Не всі ж тії й вінчаються,
Що любляться та кохаються.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Оксана Забужко

Українська письменниця **Оксана Забужко** народилася 19 вересня 1960 року в місті Луцьк. Її батько був педагогом та перекладачем, у сталінські часи він був репресований і відбував заслання в Забайкальському краї. А її мама була вчителькою української літератури.

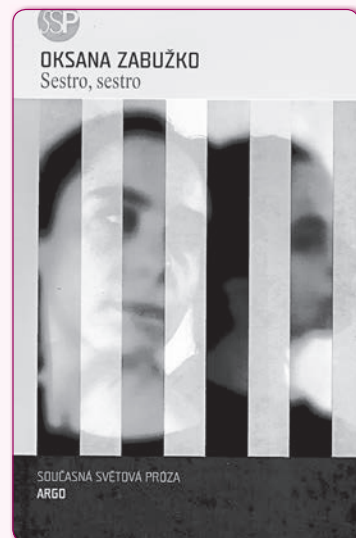
Перші вірші почала складати змалечку. А публікувала їх з 9 років.

Закінчила філософський факультет (1977-1982) та аспірантуру з естетики (1985) Київського університету імені Тараса Шевченка.

Захистила кандидатську дисертацію на тему «Естетична природа лірики як роду мистецтва». Виключно літературством трудовий досвід Забужко не обмежується. Довгий час вона працювала викладачем. Причому лекції кандидата філософських наук Забужко пощастило відвідати студентам не тільки Київської державної консерваторії ім. П. Чайковського, де Забужко читала естетику, а також студентам таких всесвітньо відомих університетів як Гарвардський, Єльський, Колумбійський.

Твори Оксани Забужко – романи: «Польові дослідження з українського сексу», «Музей покинутих секретів», збірки оповідань і повісті: «Інопланетянка», «Казка про калинову сопілку», «Сестро, сестро», «Книга Буття, глава четверта», «Тут могла б бути ваша реклама»; поетичні збірки: «Травневий іній», «Диригент останньої свічки», «Автостоп», «Новий закон Архімеда», «Друга спроба. Вибране».

Збірка оповідань «Сестро, сестро» вийшла чеською мовою у празькому видавництві «Агро» у 2006 році. Автор перекладу – Ріта Кіндлер.

Оксана Забужко

Казка про калинову сонілку

(Уривок)

Вона вродилася з місяцем на лобі. Так їй потім розказувала мати, як запам'ятала собі з першої хвилі, з першого крику викинутої над собою аж під сволок чиймись потужними руками дитини, на яку дивилася знизу вгору, нездужаючи скліпувати сліз, – на трохи зависокому як для дівчинки, опукло-буцатенькому лобику виразно темнів збоку невеличкий багрянний серпик, наче місяць-недобір. Тільки мати вперто казала – молодик, доки сама в це не повірила: відомо ж бо, що молодик – то на долю, а недобір – тим він і недобір, що наводить на лихі сни, і в той бік ліпше думок не пускати, тим більше, що з часом значне місце поросло волосом, густа його шапка насунулася нижче, скрадаючи недівочький розгін чола, присталий хіба якому лаврському ченцеві, і ніхто вже, хоч би й хтів, не потрапив би дібрати, куди саме скеровано місячні роги, – тільки змиваючи дівчинці голову можна було налапати виступаючий під пальцями пружок, на якому поріст виганявсь особливо буйний, чорний як смола і жорсткий як дріт, ще й такий соромітно-кучерявий, мов, прости Боже, не на голові, а на грішному тілі, де ще дитині й не засівалося, і часами материнські пальці на тім пружкові на мить затерпали – під голкою згадки, як нишком хрестилася й відпльовувалася на вид

місячного знаку баба-пупорізка, добачивши в ньому бусурменське тавро або, не при образах святих згадуючи, й слід відомо-чийого кігтя, що на одне виходить: хто ж не знає, кому вклоняється бусурменська віра! – і тільки перегадом злагідніла, впевнившись, що дитя, нівроку, в добру пору мовивши, вдалося спокійне, некрикливе, якими зроду ж планитуваті не бувають, а про підмінчат, котрих чортиці навзамін людських дітей до колисок підкидають, іно баба одвернеться (а вона, либонь, таки одвернулася була, чула за собою гріх!), то й казати годі – ті взагалі цілий час верещать мов попечені, так що знак вочевидь потребував іншого витлумачення, – як усі правдиві, не-од-людей післані знаки, хоч наяву, хоч у сні, він промовляв якоюсь своєю мовою, владною й темною, до котрої простому чоловікові зась, і коли щось такого нежданно-негадано тебе спостигає, то не так уже й багато маєш до вибору – або бігти по розум до ворожки (та тільки ж чужим розумом незгурт розживешся, і чи раз бувало, що надміру цікаві собі такою дорогою лиш зайву халепу напитували, що й не знали, як збутися...), – або ж, або, звісна річ, молитися Богу й чекати, покіль та сила, що була тобі про себе по-своєму прозвістила, зволить нарешті оприявнитися сама. От мати й чекала –

плекаючи потай гадку, чи не судилось, бува, її первісточці князівство або й королівство, бо чей же не простого мужика їй наречено тим місяцем, таку-бо долю навряд чи варт було б зумисне виписувати немовляті на лобі, – за всім тим твердла в ній повільна, необорна, уже мовби аж і власною силою наладована певність, наче обрано її дитину на приділ незвичайний, про який людським дітям і не мріяти – хіба вислухати з казок, переказуваних споконвіку від баби до внуки.

Мілан Регула

**Світ ніби
обертається навпаки
вчорашній день обріс цвіллю
декілька разів вступимо
в ріку споминів
де на подвір'ї
давноминулих днів
росте соняшник
дитинства**

Бананово-горіховий хліб

Волоські горіхи – це джерело багатьох вітамінів і мінералів, зокрема міді, фолієвої кислоти, фосфору, марганцю, вітамінів В і Е.

Також волоські горіхи – це чудовий інгредієнт для салатів, соусів, гарнірів чи десертів, який надає стравам ніжно-го вершково-горіхового смаку..

Інгредієнти:

- 100 г розтопленого вершкового масла;
- 140 г цукрової пудри;
- 1 збите яйце;
- 225 г звичайного борошна;
- 2 чайні ложки розпушувача;
- 4 дуже стиглих банани;
- 85 г подрібнених волоських горіхів;
- 50 мл молока.

Роман Завадович

Петрусева матуся

Притулився до мами Петрусь:
Є на світі багато-багато матусь,
Є в Оленки, в Уляни, в Юрка,
Але жодна із них не така.

Не така, як ви, мамо хороша,
Між усіх най-най-най-найдорожча!
А чому? Знаю добре це я,
Бо найкраща матуся – своя!

Як приготувати:

Розігрійте духовку до 180°C/160°C. Форму для хліба змастіть вершковим маслом, застеліть пергаментом для випікання, а потім змастіть і його. У великій мисці змішайте масло, цукор і яйце, потім повільно додавайте борошно і розпушувач. Очистіть і розімніть банани. Тепер збийте все разом з горіхами. Перелийте суміш у форму і запікайте 1 годину. Дайте хлібину охолонути.

Подавайте десерт із ванільним морозивом і шоколадним або кленовим сиропом.

Хліб можна щільно загорнути в харчову плівку і зберігати до 2 днів або тримати замороженим до 1 місяця.

Степан Жупанин

Скаче білка

Скаче білка по гілках
Скаче в теплій шубі
– А де твоя хата, білко?
– У дуплі, на дубі.

Там горішки в мене є,
Там перезимую.
Діточки, приходьте в гості,
Всіх вас почастую.

Михайло Стельмах

Сонце стукає в віконце.
Ти не спи, як сходить сонце,
Прокидайся – й на зарядку,
А з зарядки та й на кладку,
Через кладку на лужок,
А з лужечка та в садок.
Там лежать граблі, лопата,
То ямки берись копати:
Треба вчасно навесні
Посадити яблуні,
Груші, персики, горіхи
Добрим людям для утіхи
І для цвіту, і для плоду –
На здоров'ячко народу.

Степан Жупанин Оленчина вишивка

А на вишивці,
Мов на вишеньці,
Спілі ягоди,
Хоч збирай!
А на вишивці
Дивні китиці –
Квіту ніжного
Барвограй.
І проміниться
Та ще й міниться
Скрізь на вишивці
Дивосвіт,
Бо залишився
На цій вишивці
Рук Оленчиних
Теплий слід.

Знайди відмінності.

Ліна Костенко

Дощі програють по городах гаму.
Трусне зелені кучері весна.
Педалі днів натисне під ногами –
і заспіває пташка голосна.
Засяють ночі зорями жасминно.
А срібний дощ підніме жалюзі –
півонії, рожеві, як фламінго,
стоять в городі на одній нозі.

Олег Орач

Дикобраз

Дика вдача в дикобраза?
Це вже, вибачте, образа!

Дикобраз не дикуватий,
дикобраз – дивакуватий.
Ви його лише покличете:
«Дикобразуку!» –
І враз
дикобразик біля вас.
Зовсім не завадить
вам його погладить.
Гладьте спинку і бочок,
та – не проти колючок.

Познайомтесь в добрий час,
він не дикий
дикобраз.